Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. G. Cazacu)
Dosarul nr. 3a-258/24 (2-22080922-02-3a-08022024)

D E C I Z I E

10 aprilie 2024 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Preşedintele completului, Sîrbu Victoria
judecătorul Braga Angela și Negru
Judecătorii Veronica
Grefier Negrei Corina

examinând în ședință publică, apelul declarat de către Dimitriu Sergiu împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 06 noiembrie 2023, adoptată în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de către Dimitriu Sergiu împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea actului administrativ defavorabil,

C O N S T A TĂ :

Pretențiile reclamantului:

La data de 08 iunie 2022 Dimitriu Sergiu s-a adresat cu o acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea actului administrativ defavorabil.

În motivarea acțiunii depuse reclamantul a indicat că la data de 25.03.2022, Inspectoratului General al Poliției a emis Ordinul șefului IGP nr. 137 ef. cu privire la încetarea raportului de serviciu al ***** Dimitriu Sergiu pe care l-a contestat în ordinea contenciosului administrativ, însă cererea nu a fost admisă și prin urmare îl consideră ilegal.

Declară că, începînd cu 20.12.2021, a fost reîncadrat în serviciu în cadrul Inspectoratului General al Poliției (în continuare IGP), iar în temeiul art. 38, alin. (4) din Legea 288/2016, privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI, prin ordinul șefului IGP, raporturile de serviciu au fost prelungite în fiecare an. Deasemenea, prin ordinul IGP nr. 592ef. din 20.12.2021 raportul de serviciu a fost prelungit pînă la 29.03.2022.

La 07.03.2022 reclamantul a depus în adresa IGP cererea cu nr. de înregistrare 3277, prin care a solicitat prelungirea raporturilor de serviciu.

Ulterior, la 10.03.2022 prin înștiințarea nr. 34/3-2371 a fost informat despre respingerea cerințelor privind prelungirea raporturilor de serviciu.

Susține reclamantul că, prin ordinul șefului IGP nr. 137 ef. din 25.03.2022, a fost informat despre respingerea cererii de prelungire a raporturilor de muncă, din lipsa consimțământului angajatorului, fiind dispusă încetarea raporturilor de serviciu în temeiul art. 38 alin. (1), lit. c) al Legii nr. 288/2016, privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI.

Relatează că, a depus cerere prealabilă prin care a contestat ordinul sus-menționat, însă la 12.05.2022 a primit răspuns, prin care a fost informat că solicitările înaintate în cererea prealabilă au fost respinse.

Menționează că, actul administrativ cu caracter individual contestat, îl consideră nefondat, deoarece acesta a fost emis cu încălcări de ordin procedural cît și cu abateri de la normele de drept material și urmează a fi anulat, dat fiind faptul că actul administrativ individual nu este motivat, prin urmare contravine prevederilor art. 118 al Codului administrativ, iar potrivit art. 31 al Codului administrativ, „actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate”, în acest sens a făcut trimitere reclamantul la prevederile art. 120 alin. (1) lit. f) și 118 Cod administrativ.

Relevă că, motivarea actului administrativ constituie o garanţie împotriva arbitrariului şi se impune în special în cazul actelor prin care se modifică ori se suprimă drepturi sau în alte situaţii juridice individuale şi subiective. Motivarea unei decizii administrative nu poate fi limitată la considerente legate de competenţa emitentului ori la temeiul de drept al acesteia, ci trebuie sa conţină și elementele de fapt care să permită, pe de o parte destinatarilor, să cunoască şi să evalueze temeiurile deciziei, iar pe de alta parte să facă posibilă exercitarea controlului de legalitate.

Urmare a examinării conţinutului actului administrativ defavorabil, reclamantul relatează asupra faptului că acesta nu corespunde rigorilor legale prevăzute la art. 118 al Codului administrativ, deoarece în conţinutul ordinului contestat sunt indicate doar anumite prevederi legale, fără a fi descrise formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul conform rigorilor art. 118 alin. (2) lit. a) al Codului administrativ.

Mai mult ca atât, forma în care a fost motivat actul administrativ în drept este una părtinitoare, întrucât aceasta evidenţiază doar normele de drept care avantajează autoritatea publică, evitându-se indicarea normelor favorabile destinatarului acestuia.

Susține că, actul administrativ nu face referire la norma, care ar acorda autorităţii publice dreptul absolut de a decide unilateral încetarea raporturilor de muncă cu angajaţii aflaţi în situaţia prevăzută de art. 38 alin. (1), lit. c) al Legii nr. 288/2016, privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerul

Afacerilor Interne, fără parcurgerea etapelor obligatorii prevăzute de Codul administrativ, iar referitor la motivarea în fapt a actului administrativ, notează că aceasta lipseşte cu desăvârşire, întrucât din conţinutul acestuia nu pot fi identificate motivele care au stat la baza emiterii acestuia. Mai mult ca atât, autoritatea publică nu i-a explicat în motivare cum a ajuns la concluzia de a dispune încetarea raporturilor de serviciu, limitându-se doar la invocarea faptului că nu există consimţământul angajatorului în acest sens.

Susține reclamantul că, actul urma să cuprindă descrierea tuturor etapelor parcurse şi procedurilor efectuate de către autoritatea publică, care să demonstreze şi să concluzioneze decizia adoptată de către Inspectoratul General al Poliţiei. Cu toate acestea, menționează că în ordinul contestat nu se regăseşte argumentarea autorităţii publice cu privire la dispunerea încetării raporturilor de serviciu, fapt care în mod direct în opinia reclamantului demonstrează netemeinicia actului administrativ emis.

În partea ce ține de motivarea actului administrativ defavorabil prevăzut de art. 118, alin. (2), lit. c) al Codului administrativ, reclamantul remarcă abuzul admis de către autoritatea publică, la emiterea actului contestat.

Indică că, potrivit normei sus-menționate, motivarea actului administrativ defavorabil, urmează să conţină în mod obligatoriu o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigaţii, probe, audieri, opinii ale participanţilor contrare conţinutului final al actului etc. Inspectoratul General al Poliţiei a emis un act administrativ în mod arbitrar, întrucât acesta nu descrie procedura administrativă derulată, nu expune rezultatele eventualelor investigaţii, nu invocă nici o probă, nu citează rezultatele eventualelor audieri sau poziţia participanţilor, iar pe cale de consecinţă în lipsa elementelor obligatorii ale unui act administrativ cu caracter individual defavorabil prevăzute expres de Codul administrativ, se constă că ordinul contestat nu este motivat complet potrivit prevederilor art. 118, alin. (3) al Codului administrativ.

Reclamantul a mai făcut referire și asupra faptului că actul administrativ individual a fost emis cu utilizarea ilegală, abuzivă a dreptului discreţionar, fapt care contravine art. 137 alin. (4) al Codului administrativ, iar conform art. 38 alin. (1), lit. c) al Legii nr. 288/2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerul Afacerilor Interne, „raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special poate să înceteze în următoarele situaţii: c) după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, cu excepţiile stabilite de prezenta lege”. Totodată, potrivit alin. (4) al aceluiaşi articol, „în cazul acumulării premiselor ce determină aplicarea prevederilor alin. (l) lit. c) raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special poate fi prelungit prin acordul comun al părţilor pe o perioadă determinată. În cazul stabilirii pensiei funcţionarului de către Ministerul Afacerilor Interne, raportul de serviciu al acestuia poate fi prelungit pe o

perioadă determinată ce nu va depăşi 5 ani, calculaţi cumulativ din data reîncadrării ulterioare stabilirii pensiei". Totodată face referire la art. 16 alin. (1) și art. 137 alin. (1) Codul administrativ.

Susține că, la data de 07.03.2022, făcând uz de dreptul său de a-i fi prelungit raportul de serviciu, şi-a manifestat acordul de a continua raporturile de serviciu, înaintând în acest sens o cerere în adresa angajatorului. Respectiv, odată cu recepţionarea cererii, Inspectoratul General al Poliţiei a iniţiat procedura administrativă conform art. 69 alin. (2) al Codului administrativ, în interiorul căreia urma să examineze solicitarea şi să aleagă între două soluţii: cea de a prelungi raportul de muncă prin emiterea unui act administrativ individual favorabil sau cea de a dispune încetarea acestuia prin emiterea unui act administrativ defavorabil.

Totodată, în cadrul procedurii administrative, autoritatea publică are o serie de obligaţii pozitive pe care urmează să le onoreze atunci când soluţionează o cerere cu privire la emiterea unui act administrativ individual favorabil.

Astfel, reclamantul relatează că Inspectoratul General al Poliţiei urma să cerceteze minuţios din oficiu starea de fapt, în temeiul art. 22, 85 – 93 din Codul administrativ, pentru a stabili dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de legea material (art. 21 alin. (1) din Codul administrativ) pentru emiterea actului administrativ individual solicitat, respectarea egalităţii de tratament (art. 23 din Codul administrativ), imparţialităţii (art. 24 din Codul administrativ), proporţionalităţii (art. 29 din Codul administrativ), securităţii juridice (art. 30 din Codul administrativ şi motivării (art. 31,118 din Codul administrativ). Or, art. 85 al Codului administrativ impune autorităţii publice efectuarea unor investigaţii pentru stabilirea circumstanţelor de fapt, care sunt importante pentru emiterea unei decizii discreţionare corecte şi întemeiate.

Consideră că, în cadrul cercetării stării de fapt, autoritatea publică având calitatea de angajator al petentului, urmă să stabilească dacă gradul de profesionalism al angajatului corespunde cu funcţia deţinută de către acesta în cadrul Inspectoratului General al Poliţiei. Cu toate acestea, autoritatea publică a ignorat capacităţile profesionale ale lui Dimitriu Sergiu şi în mod tendenţios nu a pus la baza emiterii actului administrativ circumstanţele favorabile acestuia, cum ar fi, ordinile şefului Inspectoratului General al Poliţie prin care comisarul-şef Dimitriu Sergiu a fost stimulat cu premii băneşti, ordinile prin care comisarul-şef Dimitriu Sergiu a fost decorat cu mai multe medalii şi distincţii de stat.

A mai specificat că Inspectoratul General al Poliţiei, în mod premeditat nu a ţinut cont de rezultatele evaluării profesionale ale angajatului Dimitriu Sergiu, însă potrivit art. 30 alin. (1) Legii nr. 288/2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerul Afacerilor Interne, activitatea şi conduita funcţionarului public cu statut special sînt evaluate o dată pe an, iar concluziile se

consemnează în fişa de evaluare a performanţelor profesionale, cu acordarea unuia din următoarele calificative: „foarte bine, bine, satisfăcător, nesatisfăcător”, iar activitatea acestuia, pe parcursul ultimilor 5 ani, a fost evaluată cu calificativul „foarte bine”, ceea ce presupune îndeplinirea conştiincioasă şi fără abateri a sarcinilor de serviciu.

Opinează că, Inspectoratul General al Poliţiei nu a ţinut cont de faptul că pe tot parcursul activităţii sale nu a fost supus sancţiunilor disciplinare. Prin urmare, se atestă că la utilizarea dreptului discreţionar, autoritatea publică a dat dovată de imparțialitate și obiectivitate, în contextul în care nu a luat în consideraţie toate circumstanţele importante pentru soluţia adoptată, inclusiv cele favorabile angajatului Dimitriu Sergiu.

Referindu-se la art. 137 alin. (3) al Codul administrativ, a comunicat că a fost discriminat de către Inspectoratul General al Poliţiei pe criteriul de vârstă şi cel al vechimii în muncă, întrucât la emiterea deciziei de încetare a raporturilor de serviciu, angajatorul a făcut uz de norma prevăzută la art. 38 alin. (1) lit. c) al Legii nr. 288/2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerul Afacerilor Interne, potrivit căreia raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special poate să înceteze în următoarele situaţii, după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, cu excepţiile stabilite de prezenta lege.

În acest sens, menționează că este relevant avizul consultativ al Consiliului pentru prevenirea şi eliminarea discriminării şi asigurării egalităţii din 16.01.2020, care a concluzionat că în lipsa unei justificări obiective şi rezonabile, situaţia creată de legiuitor la art. 38 alin.(1) lit. c) şi art. 38 alin. (4) din Legea privind funcţionarul public cu statut special nr. 288/2016, constituie discriminare directă în câmpul muncii a funcţionarilor publici cu statut special care au acumulat vechimea în muncă ce permite dreptul la pensie.

Deasemenea, reclamantul a mai indicat în cererea de chemare în judecată că, angajatorul a făcut uz de dreptul său discreţionar de a prelungi sau nu raportul de serviciu într-un mod discriminatoriu, întrucât la baza deciziei sale nu au fost puse argumente obiective care să diferenţieze angajaţii cărora le-a fost prelungit sau încetat raportul de muncă. Astfel, este vădit comportamentul discriminatoriu al Inspectoratului General al Poliţiei, care în situaţii identice a procedat diferit în coraport cu angajaţii săi în baza unor criterii netransparente şi neobiective, iar urmare a acţiunilor sale discriminatorii, Inspectoratul General al Poliţiei a limitat egalitatea de şanse a reclamantului în activitatea sa de serviciu, deşi acesta avea o reputaţie ireproşabilă în raporturile sale de muncă, fiind caracterizat pozitiv, însăşi de conducerea instituţiei.

Corespunzător, având în vedere faptul că angajatorul nu a invocat faptul necorespunderii reclamantului unor cerinţe legate de calificarea profesională, consideră că Inspectoratul General al Poliţiei a reţinut a fi plauzibile alte criterii

subiective pe care acesta nu le întruneşte pentru a fi prelungit raportul de serviciu în calitate de Şef al Direcţiei Patrulare Centru al INSP.

Reclamantul a mai făcut trimitere și la cadrul normativ existent care protejează drepturile şi interesele angajaţilor de abuzurile şi acţiunile discriminatorii ale angajatorilor, iar în acest sens relatează că sunt relevante prevederile art. 5, 8 alin. (1), 10 alin. (2) Codul muncii, art. 6, 7 al Legii nr. 121/25.05.2012 cu privire la asigurarea egalităţii.

În concluzie, reclamantul menționează că în conformitate cu art. 139, alin. (2) al Codului administrativ, un act administrativ individual obţine valabilitate cu acel conţinut cu care este comunicat, iar potrivit art. 140 al Codului administrativ, un act administrativ individual obţine puterea lucrului decis atunci când nu mai poate fi contestat nici pe cale prealabilă, nici prin acţiune în instanţa de judecată competentă. Dacă un act administrativ individual are mai mulţi destinatari sau mai multe persoane sunt afectate de acesta, puterea lucrului decis poate surveni în momente diferite pentru fiecare din aceste persoane.

Solicită reclamantul Dimitriu Sergiu, anularea ordinului Șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 137 ef. din 25.03.2022, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil de restabilire în funcția de comisar-șef, precum și prelungirea raporturilor de serviciu conform cererii din 07.03.2022.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 06 noiembrie 2023, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de către Dimitriu Sergiu împotriva Inspectoratului General al Poliției privind anularea Ordinului Șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 137 ef. din 25.03.2022, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil de restabilire în funcția de comisar-șef, precum și prelungirea raporturilor de serviciu conform cererii din 07.03.2022.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la data de 27 noiembrie 2023 a declarat cerere de apel Dimitriu Sergiu, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 06 noiembrie 2023, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie admisă.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art.232 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărîrii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic.

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărîrii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că, dispozitivul hotărârii instanţei de fond a fost pronunțat public la 06 noiembrie 2023, apelul fiind depus la data de 27

noiembrie 2023, iar la data de 03 ianuarie 2024, apelantul Dimitriu Sergiu, a recepționat hotărârea motivată, la data de 29 ianuarie 2024, Dimitriu Sergiu a depus motivarea apelului, astfel Colegiul constată că, apelul nemotivat și apelul motivat au fost depuse în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În motivarea cererii de apel a invocat apelantul aceleași argumente care au fost indicate în acțiunea depusă la 08 iunie 2022, indicând suplimentar că hotărârea primei instanțe este neîntemeiată, iar circumstanțele de fapt și de drept au fost stabilite eronat, nefiind elucidate pe deplin, întrucât acestea urmau a fi dovedite cu probe veridice şi suficiente. Totodată, invocă că instanța și-a baza concluziile pe o examinare superficială a materialelor cauzei, normele de drept material şi procedural fiind încălcate şi aplicate eronat.

Consideră că, instanţa nu a analizat argumentele înaintate de reclamant, limitându-se la argumentarea proprie în speţă practic în câteva propoziţii pe ultima foaie, restul hotărârii fiind un model standard per general, precum și nu s-a ţinut cont de argumentarea acţiunii prin prevederile Codului administrativ.

Menționează că, în actul administrativ contestat nu se regăsesc referinţe la procedura administrativă, din considerent că aceasta a fost efectuată în mod superficial şi cu grave abateri de la procedura instituită de Codul administrativ. Dosarul administrativ care a stat la baza emiterii ordinului contestat, este compus din 9 file, după cum urmează: încheierea privind finalizarea procedurii administrative; lista participanţilor la procedura administrativă; înştiinţarea lui Dimitriu Sergiu privind pornirea procedurii administrative; cererea privind prelungirea raportului de serviciu; extras din Ordinul şefului IGP nr. 137 ef. din 25.03.2022; copia Ordinului şefului IGP nr. 137 ef. din 25.03,2022 cu privire la încetarea raportului de serviciu cu reclamantul Dimitriu Sergiu.

Invocă că, în dosarul administrativ nu se regăsesc rezultatele anumitor investigaţii, probe, audieri, opinii ale participanţilor sau ale altor persoane terţe, precum şi alte documente care ar demonstra rolul proactiv al autorităţii publice pe marginea acestui caz. Având o cerere de prelungire a raporturilor de muncă, autoritatea publică era obligată să desfăşoare cercetarea stării de fapt, pentru a stabili dacă cererea lui Dimitriu Sergiu urma a fi acceptată sau respinsă de către IGP. În acest sens, urma a fi efectuată audierea conducerii INSP, cercetarea dosarului personal, verificarea existenţei sau inexistenţei abaterilor disciplinare, menţiunilor, diplomelor sau altor distincţii legate de activitatea de serviciu. Autoritatea publică urma să audieze reclamantul pentru afla poziţia acestuia în legătură cu actul administrativ defavorabil care urma a fi emis.

Comunică că, IGP reprezintă o autoritate publică care activează în interesul public. Astfel, pentru buna funcţionare a instituţiei, IGP urmează să întreprindă măsuri concrete în domeniul resurselor umane, în vederea menţinerii în cadrul

autorităţii a angajaţilor calificaţi. În acelaşi timp, autoritatea publică trebuie să se asigure că resursele umane sunt calitative şi dau un randament maxim la exercitarea atribuţiilor de serviciu, iar la luarea deciziilor, inclusiv la cele tangenţiale resurselor umane, urmează de fiecare dată să prevaleze interesul public.

Consideră că, atunci când ia o decizie cu privire la încetarea raporturilor de muncă cu un funcţionar public, autoritatea publică trebuie sa demonstreze din care considerente aceasta nu mai corespunde funcţiei deţinute, iar în lipsa unei motivări suficiente, bazate pe probe sau alte argumente plauzibile, respectiva decizie poate fi interpretată drept excludere din sistemul public a persoanelor incomode.

Susține că, angajaţii IGP urmează să corespundă condiţiilor impuse de lege, însă nu unor criterii legate de loialitatea faţă de conducerea instituţiei. În situaţia în care aceştia nu fac abatere de la condiţiile legale pentru ocuparea funcţiei publice cu statut special, încetarea raporturilor de serviciu reprezintă o acţiune care excedează dreptul autorităţii publice. Această măsură este una neproportională scopului urmărit, întrucât aceasta nu are acoperire legală şi se bazează doar pe convingerile personale subiective ale autorului ordinului de încetare a raporturilor de muncă, fapt inadmisibil în condiţiile unui stat de drept.

Precizează că, deşi reclamantul a fost evaluat însăşi de către pârât cu cele mai înalte calificative, acestuia i-a fost refuzat în mod netransparent şi dubios cu privire la prelungirea raporturilor de serviciu. Prin urmare, se atestă prejudicierea interesului public prin decizia adoptată, în contextul în care, autoritatea publică a decis fără nici o justificare încetarea raporturilor de serviciu cu un angajat calificat. Prin atare acţiuni, societatea a fost lipsită de un specialist care şi-a exercitat atribuţiile în funcţii poliţieneşti de mai bine de 25 de ani, perioadă în care a acumulat experienţă necesară în vederea bunei funcţionări a instituţiei publice.

Opinează că, chiar dacă dispune de un drept discreţionar, autoritatea publică urmează să-l exercite cu bună-credinţă şi în interesul public general. Atunci când decizia administrativă nu respectă limitele exterioare pe care legea le stabileşte puterii discreţionare a administraţiei, intervine excesul de putere. În speţă, excesul de putere se demonstrează, inclusiv şi prin superficialitatea cu care a fost desfăşurată procedura administrativă, în contextul în care autoritatea publică, fiind sigură de utilizarea dreptului discreţionar în vederea respingerii cererii depuse de Dimitriu Sergiu, a ignorat cu desăvârşire efectuarea investigaţiilor, acumularea probelor sau întreprinderea altor măsuri care ar demonstra legalitatea deciziei adoptate.

Invocă că, la caz se constată utilizarea abuzivă, cu rea-credinţă şi arbitrară a dreptului discreţionar de IGP la adoptarea actului administrativ contestat. Mai mult, actul administrativ individual defavorabil a fost emis fără audierea petentului, fapt care contravine art.94 alin.(1) al Codului administrativ.

Declară că, în baza cererii înaintate de către Dimitriu Sergiu cu privire la prelungirea raporturilor de serviciu, IGP a iniţiat procedura administrativă în temeiul art.69 alin.(2) Codul administrativ, potrivit căreia, în cazul depunerii unei petiţii, autoritatea publică este obligată să iniţieze o procedură administrativă. Prin scrisoare, petiţionarul Dimitriu Sergiu a fost informat cu privire la iniţierea procedurii administrative de către autoritatea publică. În scrisoarea menţionată, petiţionarului i-a fost adus la cunoştinţă dreptul de a fi audiat. Astfel, având în vedere faptul că înştiinţarea cu privire la dreptul de a fi audiat a fost recepţionată de către reclamant începând cu ziua imediat următoare, Dimitriu Sergiu a început să-şi pregătească poziţia care urma a fi prezentată autorităţii publice. Cu toate acestea, la data de 25.03.2022, fără a remite o invitaţie pentru a se prezenta la audiere, precum şi în lipsa unui termen limită în interiorul căruia acesta ar urma să-şi prezinte poziţia, IGP a emis actul administrativ individual defavorabil – Ordinul şefului IGP nr. 137 ef. din 25.03.2022.

Astfel, petentul a avut la dispoziţie timp insuficient pentru exercitarea dreptului de a fi audiat prevăzut de Codul administrativ. În lipsa unei invitaţii pentru audiere, cât şi în lipsa unui termen stabilit de către autoritatea publică pentru prezentarea poziţiei scrise, petentul s-a bazat pe caracterul de bună-credinţă cu care urma să acţioneze autoritatea publică. Contrar acestui fapt, deşi procedura administrativă se prezumă că poate fi desfășurată într-un termen de până la 30 de zile, IGP nu a asigurat participantului un termen rezonabil pentru exercitarea dreptului de a fi audiat, fapt care a condus la lezarea directă a respectivului drept.

Mai mult ca atât, Inspectoratul General al Poliţiei a acţionat cu rea credinţă în raport cu Dimitriu Sergiu, întrucât deşi a iniţiat procedura administrativă , a informat petiţionarul despre dreptul său de a fi audiat , iar peste un termen de 4 zile lucrătoare a dispus finalizarea procedurii administrative în lipsa poziţiei petentului. La caz, petentul a fost lezat în dreptul său de a-şi prezenta probe sau argumente referitoare la actul administrativ defavorabil care urma a fi emis.

Relevă că, deși activitatea reclamantului a fost apreciată la un grad înalt de către angajator, se denotă că la emiterea deciziei de prelungire a raporturilor de serviciu au stat alte criterii discriminatorii, nelegate de activitatea de serviciu. Aceste criterii, deşi nu pot fi cu certitudine constatate de către reclamant, ar putea fi legate de opiniile şi viziunile exprimate de către Dimitriu Sergiu cu referire la activitatea poliţiei.

Reclamantul consideră că a fost discriminat de către IGP pe criteriul de vârstă şi cel al vechimii în muncă, întrucât la emiterea deciziei de încetare a raporturilor de serviciu, angajatorul a făcut uz de norma prevăzută la art.38 alin.(1) lit.c) al Legii nr.288/2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerul Afacerilor Interne.

Comunică că, angajatorul nu a invocat faptul necorespunderii reclamantului unor cerinţe legate de calificare profesională, deduce faptul că IGP a reţinut a fi plauzibile alte criterii subiective pe care Dimitriu Sergiu nu le întruneşte pentru a fi prelungit raportul de serviciu în calitate de comisar-şef al INSP. Angajatorul nu a efectuat o analiză sau o verificare prealabilă a activităţii angajaţilor ale căror raporturi de muncă au fost stabilite pe o perioadă determinată, însă în mod discreţionar, în baza unor criterii necunoscute, a decis în mod individual cu privire la prelungirea sau încetarea unor raporturi de serviciu.

Consideră că, IGP a emis un act administrativ viciat, nemotivat, discriminatoriu şi incert, motiv pentru care menţinerea acestuia în vigoare este imposibilă de drept.

Prin urmare, în vederea reparării erorilor admise de către autoritatea publică, precum şi pentru restabilirea în drepturi a persoanei prejudiciate, este necesară implicarea instanţiei de apel, care urmează să oblige autoritatea publică la îndeplinirea corespunzătoare a obligaţiilor prevăzute de lege. Atât prin procedura administrativă, cât şi prin actul administrativ contestat, IGP i-a cauzat lui Dimitriu Sergiu un prejudiciu moral, pasibil a fi reparat de către pârât. Astfel, având în vedere faptul emiterii unui act administrativ ilegal, IGP i-a lezat în mod direct o serie de drepturi procesual administrative, cum ar fi dreptul de a fi audiat, dreptul la apărare, dreptul de a nu fi supus unor decizii arbitrare din partea autorităţii publice, precum şi dreptul de a nu fi discriminat la locul de muncă. Ulterior, autoritatea publică l-a privat ilegal de dreptul la muncă în cadrul subdiviziunilor poliţieneşti, întrucât a dispus încetarea raporturilor de muncă într-un mod ilegal. În consecinţă, în perioada următoare emiterii ordinului, a trăit stări de nelinişte, anxietate şi de lipsă de somn, întrucât a pierdut locul de muncă, care îi asigura venitul pentru cele două persoane aflate la întreţinere, şi căruia i-a dedicat cea mai mare parte a vieţii.

La data de 14 martie 2024, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a depus referință asupra cererii de apel declarate de Dimitriu Sergiu, solicitând respingerea acesteia.

În ședința instanței de apel, reprezentantul apelantului Dimitriu Sergiu, avocatul Babenco Borislav a susținut cererea de apel, solicitând admiterea acesteia în sensul formulat.

Reprezentantul intimatului, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, nu s-a prezentat, fiind citat legal despre data, ora și locul examinării cauzei.

Aprecierea instanţei de apel:

Potrivit art.195 Codul administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se

aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169–171.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, examinînd cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii – respinge apelul.

Potrivit art.194 alin.(1) Cod administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu prevederile art.231 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art.219 alin.(1) – (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În corespundere cu prevederile art.221 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Prevederile art.220 alin.(1) Cod administrativ stabilesc că, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87–93.

Din conținutul art.93 din Codul administrativ, se stabilește sarcina probațiunii, potrivit căreia, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Astfel, instanţa de apel, verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanţe, constată că aceasta urmează a fi menţinută, ori concluziile primei instanţe,

expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei şi normele de drept material au fost aplicate corect.

Circumstanţele de fapt ale cauzei:

Din materialele cauzei se atestă că, prin ordinul Inspectoratului General al Poliţiei nr. 592 ef. din 20.12.2021, raportul de serviciu al reclamantului Dimitriu Sergiu a fost prelungit până la 29.03.2022, în temeiul art. 38 alin.(4) din Legea nr.288/2016 funcţionarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, iar la 07.03.2022, reclamantul a depus o cerere instituției respective, pentru a fi prelungit repetat raporturile de serviciu.

Prin cererea din 01.03.2022, reclamantul Dimitriu Sergiu s-a adresat Șefului IGP al MAI, prin care a solicitat prelungirea raporturilor de serviciu în temeiul art. 38 alin. (4) al Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288/2016.

La data de 25.03.2022 a fost emis ordinul şefului Inspectoratului General al Poliţiei nr.137 ef. „Cu privire la încetarea raportului de serviciu al ***** Dimitriu Sergiu *****”, începând cu 29.03.2022.

Ordinul şefului Inspectoratului General al Poliţiei nr.137 ef. din 25.03.2022 a fost pus de fapt în aplicare în baza Ordinului emis anterior de şeful Inspectoratului General al Poliţiei nr. 592 ef. din 20.12.2021, prin care raporturile de serviciu ale reclamantului au fost prelungite până la 29.03.2022.

La data de 27 aprilie 2024 Dimitriu Sergiu a contestat o rdinul şefului Inspectoratului General al Poliţiei nr.137 ef. din 25.03.2022, s-a adresat cu o cerere prealabilă, iar prin răspunsul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr. 44/22-1938 din 11.05.2022, cererea s-a respins.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 39 Cod administrativ, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Conform art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actele administrative individuale – Ordinul şefului Inspectoratului General al Poliţiei nr.137 ef. din 25.03.2022 constituie act defavorabil reclamantului.

Iar din analiza actelor administrative contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în obligare conform art.206 Cod administrativ.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia.

Completul judiciar atestă că, Dimitriu Sergiu este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, la caz nu sunt, din care motive, instanța de fond corect a considerat acțiunea admisibilă și a purces la examinarea pe fond a acesteia.

Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) Legea privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16.12.2016, (1) calitatea de funcţionar public cu statut special apare şi încetează în condiţiile prezentei legi.

Potrivit art. 19 Legea nr. 288 din 16.12.2016, (1) Funcţionarii publici cu statut special pot deţine funcţii publice cu statut special pînă la atingerea următoarelor limite de vîrstă: a) 50 de ani – pentru subofiţeri; b) 55 de ani – pentru ofiţeri, cu excepţia gradelor de chestor, chestor-şef şi chestor general, pentru care limita de vîrstă este de 60 de ani. (2) Menţinerea în funcţia publică cu statut special peste limita de vîrstă prevăzută la alin. (1) poate avea loc pentru o perioadă de maximum 5 ani în întreaga carieră. Prelungirea se face, anual, de către angajator sau persoana împuternicită de către acesta, cu condiţia ca funcţionarul public cu statut special să fie declarat apt pentru serviciu prin decizia Comisiei medicale a Ministerului Afacerilor Interne.

Potrivit art. 31 Legea nr. 288 din 16.12.2016, raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special apare la data numirii persoanei în funcţie în condiţiile prezentei legi.

Potrivit art. 38 alin.(1) lit. b), c) Legea nr. 288 din 16.12.2016, (1) Raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special poate să înceteze în următoarele situaţii:

b) la atingerea limitei de vîrstă în serviciu, cu excepţia cazului stabilit la art.19 alin.(2);

d) după expirarea perioadei determinate a raportului de serviciu sau în cazul reîncadrării unui alt funcţionar public cu statut special în locul său înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea sa din funcţie;

Iar alin. (3), (4) al aceluiași articol statuează că, încetarea raportului de serviciu al funcţionarului public cu statut special în cazurile prevăzute la alin.(1) lit.b)–e), m)–s), v) şi w) are loc în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor. (4) În cazul acumulării premiselor ce determină aplicarea prevederilor alin.(1) lit.c), raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special poate fi prelungit prin acordul comun al părţilor. Prelungirea nu poate depăşi condiţiile de limită de vârstă stabilite la art.19 alin.(1) şi se poate stabili succesiv, pe perioade determinate, cuprinse între 6 luni şi 3 ani. Prevederile prezentului alineat se aplică corespunzător şi persoanelor care au pensia stabilită în condiţiile Legii asigurării cu pensii a militarilor şi a persoanelor din corpul de comandă şi din trupele organelor afacerilor interne şi din cadrul Inspectoratului General de Carabinieri nr.1544/1993.

Potrivit art. 82 lit. f) Codul muncii, contractul individual de muncă încetează în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor în caz de expirare a termenului contractului individual de muncă pe durată determinată – de la data prevăzută în contract, cu excepţia cazului cînd raporturile de muncă continuă de fapt şi nici una dintre părţi nu a cerut încetarea lor, precum şi a cazului prevăzut la art.83 alin.(3);

Fiind investită cu judecarea prezentei cauze, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, prin hotărârea din 06 noiembrie 2023 a respins acțiunea în contencios administrativ a reclamantului Dimitriu Sergiu împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea actului administrativ defavorabil.

Completul judiciar constată că, hotărîrea instanței de fond este întemeiată, a fost adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

În acest sens, Completul specializat a stabilit cu certitudine că, ordinul şefului Inspectoratului General al Poliţiei nr.137 ef. din 25 martie 2022 a fost pus de fapt în aplicare, ca urmare al emiterii ordinului şefului Inspectoratului General al Poliţiei nr.592 ef. din 20 martie 2021, prin care raporturile de serviciu ale

reclamantului au fost prelungite până la 29 martie 2022, fapt acceptat de către reclamantul Dimitriu Sergiu, neexprimându-şi dezacordul în acest sens.

Ordinul şefului Inspectoratului General al Poliţiei nr.592 ef., prin care au fost prelungite raporturile de serviciu pe o perioadă determinată, nu a fost contestat de reclamantul Dimitriu Sergiu *****, obținînd astfel puterea lucrului decis.

Potrivit dispozițiilor art. 140 Codul administrativ, un act administrativ individual obţine puterea lucrului decis atunci cînd nu mai poate fi contestat nici pe cale prealabilă, nici prin acţiune în instanţa de judecată competentă. Dacă un act administrativ individual are mai mulţi destinatari sau mai multe persoane sînt afectate de acesta, puterea lucrului decis poate surveni în momente diferite pentru fiecare din aceste persoane.

În această ordine de idei, instanța de apel a stabilit că raporturile de serviciu dintre reclamantul Dimitriu Sergiu și Inspectoratul General al Poliţiei au încetat de drept în temeiul prevederilor art.38 alin.(1) lit. c) (*după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie*) şi lit.d) (*după expirarea perioadei determinate a raportului de serviciu*) din Legea nr.288/2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Astfel, la caz, reclamantul își manifestă dezacordul cu Ordinul nr.137 ef. din 25.03.2022 prin care de fapt s-au aplicat efectele Ordinului nr. 592 ef. din 20.12.2021, ordin prin care a fost stabilită perioada raportului de serviciu și care nu a fost contestat de reclamant, ceea ce rezultă că reclamantul a fost de acord cu perioada de prelungire a raporturilor de serviciu şi nu poate invoca ilegalitatea actului administrativ emis în condiţii ce nu depind de voinţa părţilor la expirarea perioadei determinate a raportului de serviciu.

Completul specializat a stabilit că, pârâtul Inspectoratul General al Poliţiei a indicat în ordinul şefului Inspectoratului General al Poliţiei nr.137 ef din 25 martie 2022 două temeiuri de încetare a raporturilor de serviciu şi anume temeiurile prevăzute de art.38 alin.(1) lit.c) (după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, cu excepţiile stabilite de prezenta lege) şi lit.d) (după expirarea perioadei determinate a raportului de serviciu sau în cazul reîncadrării unui alt funcţionar public cu statut special în locul său înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea sa din funcţie) şi alin.(3) al Legii nr.288/2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, iar în acest sens nu pot fi reținute alegațiile apelantului-reclamant cu privire la nemotivarea ordinului contestat.

Referitor la alegațiile apelantului, precum că la emiterea actului administrativ, autoritatea pârâtă nu a respectat dreptul reclamantului de a fi audiat, iar acesta a fost emis în lipsa anumitor investigații, instanța de apel le apreciază critic și care nu afectează legalitatea ordinului emis, în contextul în care părțile au

stabilit o perioadă pentru raporturile de muncă, la împlinirea cărora acestea se consideră încetate.

Astfel, chiar și în contextul în care reclamantul a depus o cerere de prelungire a raporturilor de muncă, din moment ce sunt întrunite condițiile art.38 alin.(1) lit.c) și d) al Legii nr.288/2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, angajatorul Inspectoratul General al Poliției, dispune de dreptul discreționar de a refuza prelungirea raporturilor de muncă în circumstanțele în care acestea odată au fost prelungite pentru o perioadă determinată.

În ceea ce privește argumentele apelantului-reclamant Dimitriu Sergiu cu privire la faptul că prin emiterea ordinului 137 ef. din 25 martie 2022 ultimul a fost discriminat în raport cu alți angajați, cărora le-au fost prelungite raporturile de muncă, Completul judiciar nu urmează a le reține, întrucât acestea argumente sunt unele abstracte, or, din moment ce reclamantul pretinde că angajatorul a aplicat un tratament diferențiat, acestuia îi revine sarcina probațiunii de a specifica și detalia situațiile concrete, care să fie însoțite de înscrisuri probatorii, care confirmă acuzațiile respective, or urmează a se accentua că și față de reclamant au fost prelungite raporturile de muncă, astfel o altă prelungire al acestora în situația în care de către părți a fost stabilit un termen concret, de fapt ar reprezenta o favorizare neîntemeiată al reclamantului față de alți angajați care nu au beneficiat nici de acest drept.

Mai mult, urmează a se reitera că temeiul juridic de bază privind încetarea raporturilor de serviciu cu reclamantul au constituit de fapt prevederile art.38 alin.(1) lit. d) al Legii privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16.12.2016, şi anume în condiţii ce nu depind de voinţa părţilor la expirarea perioadei determinate a raporturilor de serviciu.

În același context articolul 4 din Convenția cu privire la încetarea raporturilor de muncă din inițiativa patronului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Internaționale a Muncii la 22 iunie 1982, în vigoare pentru Republica Moldova din 14 februarie 1998, statuează că raporturile de muncă ale unui lucrător nu vor înceta, decât dacă există un motiv valabil pentru o asemenea încetare, legat de capacitatea sau conduita lucrătorului sau bazat pe cerințele operaționale ale întreprinderii, instituției sau serviciului.

Organizația Internațională a Muncii a subliniat în repetate rânduri că, diferențierile sau preferințele bazate pe cerințe și pe condiții speciale pentru exercitarea anumitor activități nu constituie discriminare.

Astfel, Convenția nr. 111 din 25 iunie 1958 a Organizației Internaționale a Muncii privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și exercitarea profesiei prevede la articolul 1 pct. 2 că, diferențierile, excluderile sau preferințele

bazate pe calificările cerute pentru o anumită ocupație nu sunt considerate discriminări.

Aderent, Organizația Internațională a Muncii a notat în pct. 5 lit. b) din Recomandarea nr. 62 cu privire la lucrătorii în vârstă că, în cazuri excepționale, limitele de vârstă pot fi stabilite în baza unor cerințe, condiții și norme speciale pentru anumite tipuri de profesii.

Astfel, atât Codul muncii cât și Legea specială prevăd temeiurile de încetare al raporturilor de muncă în circumstanțe ce nu depind de voința părţilor, precum şi la inițiativa uneia dintre părţi (demisia sau concedierea).

În aceste circumstanțe, Colegiul civil atestă indubitabil faptul că, la momentul emiterii Ordinului şefului Inspectoratului General al Poliţiei nr.137 ef. din 25.03.2022, termenul prin care au fost stabilite raporturile de muncă cu reclamantul Dimitriu Sergiu, a fost împlinit, iar în acest sens nu prezintă relevanță faptul că reclamantul și-a exercitat funcția cu dedicație, nefiind sancționat disciplinar or, legislația stabilește într-o manieră certă și clară condițiile pentru încetarea raportului de muncă.

Deasemenea, sunt întemeiate concluziile primei instanțe precum că autoritatea publică pîrîtă a respectat prevederile legale sub aspectul inițierii procedurii administrative, motivării actelor administrative contestate prin prisma prevederilor art. 118 Codul administrativ, precum și a dreptului discreționar consfințit în art. 225 alin. (2) Cod administrativ, care a fost exercitat în limitele legale prevăzute și conform scopului acordat prin lege.

Completul specializat ține să accentueze și faptul că, este prerogativa exclusivă a angajatorului de a decide asupra activității sale, fiind liber de a-și gestiona propria activitate conform propriilor viziuni și concepții în vederea sporirii eficienței acesteia, astfel, angajatorul fiind în dreptul de a înceta raporturile de muncă cu salariații pentru o durată determinată la expirarea termenului respectiv, astfel, la caz, se va reține că sunt întrunite condițiile art.82 lit. f) Codul muncii, iar angajatorul Inspectoratul General al Poliției întemeiat a emis ordinul nr. 137 ef. din 25.03.2022, prin care au încetat raporturile de muncă cu Dimtriu Sergiu.

Mai mult ca atît, din rațiunea legiuitorului rezultă clar că, neprelungirea contractului individual de muncă pe temeiul invocat ține exclusiv de voința angajatorului și nu ține de funcția deținută, stimulările angajatului și capacitățile acestuia.

În această ordine de idei, angajatorul nu poate fi obligat să prelungească relațiile de muncă.

În concluzie, instanța de apel a constatat fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat – Ordinului Șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 137 ef. din 25.03.2022.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de către Dimitriu Sergiu şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art.240 alin.(1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 CPC, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău,

D E C I D E :

Apelul declarat de către Dimitriu Sergiu se respinge, ca neîntemeiat.

Se menţine hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 06 noiembrie 2023.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Braga Angela

Negru Veronica